

— На добраніч, міс, — сказав поліцейський, коли я спустилася сходами.

Я також відповіла йому «на добраніч», а сама замислилася: чи був би він таким люб'язним, якби знав, що приховане в моєму кейсі?

Але він цього не знав. Я викликала таксі додому. Звісно, це марнотратство, бо легко можна дістатися додому на автобусі, але то був особливий день, та й іноді хочеться себе побалувати. Я попрохала зупинити таксі в кінці вулиці, вийшла, дійшла до своєї двокімнатної квартири й відчинила двері. Хтось вважає, що коли постійно живеш на самоті, то й відчуваєшся дуже самотнім, але я — ні. У мене завжди є над чим поміркувати, до того ж, я не дуже вмію знаходити спільну мову з людьми.

Зайшовши додому, я зняла пальто, струснула волоссям і зачесала його перед дзеркалом; потім налила собі джину з французьким вермутом — у мене все ж таки свято. Потяг пройшов декілька разів, поки я встигла випити свій коктейль та спустошити кілька шухлядок. Після цього я прийняла ванну. Уже другу за цей день. Якимось чином це

добре допомагало мені прочистити голову та позбутися зайвих думок.

Поки відпочивала у ванні, задзвонив телефон. Я трохи послухала його дзвінок, а потім вилізла з теплої води, загорнулася в рушник і пройшла у вітальню.

— Маріон?

— Так?

— Це Ронні.

Я мала б здогадатися.

— Так, привіт.

— Мені здається чи ти не дуже рада мене чути?

— Ти трохи невчасно, любий, я приймала ванну.

— М-м, чудово. Прикро, що я цього не бачу.

Що ж, цього варто було очікувати від Ронні.

— Ти не передумала їхати завтра на самогті? — запитав він.

— Так, Ронні. І я вже казала тобі про це разів шість.

— Здається, ти пудриш мені мізки, крихітко. Ти що, зустрічаєшся з іншим чоловіком?

— Звісно, ні. Я ж тобі вже говорила. Хочу провести вихідні зі шкільною подругою в Свіндоні.

— То дозволь тебе підвезти.

— Ронні, любий, ти не розумієш? Ми хочемо провести час без чоловіків. Поговорити про минулі часи. У нас із нею не так часто виходить зустрітися.

— Вони тебе заганяли в цьому офісі. Я днями побачуся зі старим Прінглом. Але, серйозно...

Я помітила, що лак на нігті мого великого пальця облупився після того, як я випадково забила палець офісними дверима. Треба зафарбувати.

— Що «серйозно»?

— Ти не хочеш дати мені номер, щоб ми могли зв'язатися?

— Не думаю, що в неї є телефон. Але спробую тобі за- телефонувати.

— Пообіцяй. Завтра ввечері.

— Я не можу *пообіцяти*, бо не впевнена, що знайду десь там поблизу телефонну будку. Але обіцяю пошукати.

— О котрій? Давай о дев'ятій.

— Ронні, мені холодно, я починаю тремтіти. Навколо мене вже ціла калюжа на килимі.

Але навіть після цього він чіплявся до мене, наче той ярмарковий жебрак, і як міг тягнув час, перш ніж попрощатися. Коли я нарешті поклала трубку, шкіра в мене була вже майже суха. Вода у ванні охолола, тому я припо- рошила себе тальком і почала одягатися.

Усе, що я одягла, було новим: бюстгальтер, трусики, пан- чохи, черевички, сукня. Річ була не тільки в охайності, я зав- жди так робила. Напевно, в мене мізки наперекосяк, але мені дуже подобається до всього підходити ретельно. До

людей також. Саме тому я з радістю взагалі ніколи б не зустрічалася з Ронні Олівером. Люди... їх не можна просто викреслити або викинути з життя, ось що. Вони завжди з'являються нізвідки та псують вам плани, і то не через вашу недолугість, а через їхню. Ронні вважає, що закоханий у мене та що нас поєднує велика пристрасть. Ми бачилися, мабуть, з десятків разів, бо я постійно тримала його на відстані, казала, що зустрічаюся з іншими чоловіками. Та це вже давня давнина.

Речі я запакувала й зачинила валізу. Схоже, навіть за кілька місяців можна накопичити купу мотлоху.

Я обійшла квартиру. Почала з кухні, дослідила кожний дюйм. Єдине, що там залишилося, — дешевий чайний рушник, який я придбала одразу після Різдва, але я схопила його та запхала у валізу до решти речей. Після цього дослідила ванну кімнату і нарешті дісталася вітальні-спальні.

У такі хвилини я постійно нагадую собі про пальто, яке забула в Ньюкаслі того року. Це допомагає не втрачати пильності. Коли постійно бачиш якусь річ на тому самому місці, очі до неї звикають і ця річ зливається з довкіллям. А як уже забудеш, то це назавжди, бо повернутися по неї можливості не буде. І це сумно.

Я зняла зі стіни календар і поклала до інших речей. Потім одягла пальто, капелюх, підхопила валізу та кейс і вийшла за двері.